

Люблю її

Ганна Черінь

Люблю мою прекрасну Україну —
Чи зблизька, чи з далекої імлі...
Її красу і ласку лебедину,
І щедрість невичерпної землі.

Лице її ясне і очі сині,
І кіс розкішних Гроно золоте
Нема на світі краще України —
І як же не любить її за те?!

І ще люблю бандури срібнострунні,
І танцю вир, і лагідні пісні...
А голубі простори, вічно-юні,
Як рай, мені ввижаються вві сні...

Люблю її в звитяжному горінні,
Коли в руках свободи стяг несе —
Заквітчану, осяяну промінням —
Таку її кохаю над усе!

Але люблю її й в лиху годину,
Коли їй крила зламані, слабі —
Прибиту горем чайку — Україну,
Що сумно похилилася в журбі —

І мучиться, що діти босі й голі,
І молиться, і плаче від жалю,
Що жити їм доводиться в неволі —
Люблю її — так болісно люблю...

Та не тоді, коли з своєї волі,
Згубивши власний розум з голови,
Немов акторка на останні ролі,
Вона іде під чобіт до Москви.

Як по-чужому Київ наш і Харків
Говорять, на своїй таки землі...

Неначе в саму душу нам нахаркав
Нахабний ворог — хижі москалі!

Та ще ж і на потіху комсомолу
Замаскувавшись на два лиця,
Російську мову в українську школу
Ведуть, як наречену до вінця!

І, сліпо здавшись на ворожі пляни,
Самі собі зашморгують петлю
І творять для чужих богів пеани...
Такої України не люблю!

Та як же відцуратися від свого?!
Лише з любови цей болючий гнів...
Бо ж там не знають кращого нічого!
Так, як сліпі не знають кольорів!

Нестерпний біль! А в серці клич клекоче,
І рветься птахом в гори і степи:
Прокиньтесь! Розкрийте ширше очі
На світлу правду! Ви ж бо не сліпі!

Свободи сонце сходить вже над нами,
А Мати-Україна все в багні..
Не наймитами бути, а панами
Належитьсь нам в рідній стороні!

Вона ж, як ненька, в нас одна-єдина,
Й лише за неї Господа молю...
Прекрасна і нещасна Україна —
Люблю її! Всім серцем я люблю!